

dede Statens Jord i nogen større Udstrækning. Jeg kunde forstaa, hvis Forholdet havde været det, at man vilde gaa til at ændre de Former for Afhændelse, man hidtil har været inde paa, men hvis Forholdet havde været det, at man f. Eks. havde afhændet disse Ejendomme, da vi sidst behandlede dette Spørgsmaal, vilde den Kapital, Staten derigennem vilde have siddet inde med i dette Øjeblik, have været ganske overordentlig lille i Forhold til den Værdi, den nu sidder inde med. Og ingen ved, hvorledes Fremtiden vil forme sig i saa Henseende, saa hvis der skal være Tale om at afhænde Statsejendomme, maa det være under ganske andre Former end dem, man hidtil har anerkendt. Jeg kunde tænke mig, at man vilde paastaa — og det skal jeg for mit Vedkommende ikke modsige i nogen særlig Grad —, at et saa stort Jordareal som det, her er Tale om, ca. 1,000 Tdr. Land, ikke er nødvendigt til, ja endog er meget for meget at anvende til Forsøgsvirksomhed. Jeg glæder mig for øvrigt over, at det ærede Medlem, som talte for det konservative Parti (Olufsen), var enig i, at den Forsøgsvirksomhed, som har fundet Sted her i Landet, har været af en overordentlig stor Værdi, og jeg forstaa derfor ikke rigtig, at det ærede Medlem syntes at være en Modstander af, at den Forsøgsvirksomhed, der her ønskes, etableres. Jeg kunde tænke mig, at hvis man vilde gaa til at afhænde noget af den Jord, her er Tale om, maa det ske i Henhold til det foresatte Lovforslag om Jord i offentligt Eje, thi saa vilde Statskassen kunne indkassere den Merværdi, Jorden faar. En saadan Fremgangsmaade forstaaer jeg bedre, men derimod tror jeg, at det vil være i høj Grad uheldigt og slet Statsøkonomi, dersom man giver sig til at afhænde Jord til Dagsprisen uden at have de Forhold for Øje, som kan indtræffe senere. Og dersom Jordprisen skulde gaa den anden Vej, forekommer det mig urimeligt, at Staten skulde spekulere i at afhænde Jorden til private og derigennem sætte dem i Forlegenhed paa et Tidspunkt, da Konjunkturerne er ganske andre end i dette Øjeblik. Jeg tror ikke, at det er Statens Op-gave at udnytte Konjunkturerne overfor sine Medlemmer, men tværtimod at optræde saa human som overhovedet muligt overfor dem, og det gør Staten ikke ved at afhænde sine Ejendomme, enten det saa er paa et Tidspunkt, da Jorden er i særlig høj Pris, eller da den er særlig billig. I det ene Tilfælde vil det blive til ubode-

lig Skade for dem, som erhverver Jorden, og i det andet Tilfælde bliver det til Skade for Staten som Helhed. Jeg kan derfor ikke forstaa, at Medlemmer kan mene, at det er rigtigt at afhænde Statsejendomme, ligegyldigt under hvilke Forhold det maatte være.

Harald Jensen: Det gør mig ondt, at det ærede kongevalgte Medlems (Bojsen) Hukommelse ikke strækker saa langt tilbage, at han med Sikkerhed kan erindre, hvorvidt det var en Afhandling om, hvorledes man havde tænkt sig at ordne det i Frankrig, eller det var en Udtalelse af ham selv personlig. Jeg maa da bemærke, at den Gang det fremkom — det er, som sagt, nogle Aar siden — blev det straks optaget af os — vi tager jo imod enhver Haandsrækning, der ydes os fra anden Side, og er glade, naar vi faar Raad og Vejledning ude fra. Den Haand, det ærede Medlem den Gang strakte frem, blev straks grebet med Begærlighed af os, og utallige er de Møder rundt omkring i Landet, hvor Hr. Landstingsmand P. Bojsens Udtalelser er citerede og læste op. Det er jo ogsaa saaledes, at ethvert Parti og enhver Rørelse i Folket har sin Litteratur, og ogsaa i vor Litteratur staar det ærede Medlems Navn med Hæder netop for denne Forstaaelse af, hvorledes Tanken kunde udformes. Det staar saa fuldstændig for det ærede Medlems Regning og har staaet det i de mange Aar, saaledes at det jo er mærkværdigt, at det ærede Medlem ikke har protesteret før, hvis det ikke var saaledes, som det er. Men efter min Opfattelse — jeg kan huske tilbage til, da dette fremkom — var det det ærede Medlem, der her søgte personlig at anvise den Maade, hvorpaa dette Problem kunde løses, og det ærede Medlems Navn har hæftet derved i de sidste 25 Aar maaske. Derfor maa det ærede Medlem tilgive mig, at det gør mig virkelig ondt at erfare, at det ærede Medlem nu saadan svigter sin Ungdoms Idealer.

Landbrugsministeren (K. Pedersen): Jeg tror, at det Udtryk, som det ærede 11te kongevalgte Medlem (Bojsen) brugte, var noget for stærkt. Men naar jeg ser nærmere paa det ærede Medlems Udtalelser, forstaaer jeg, at han opfatter Lovforslaget saaledes, som om det alene drejede sig om her at lade Staten drive disse Gaarde som almindeligt Landbrug. Men det er slet ikke Mening. Det er blot Mening, at Staten skal beholde disse